

Arrest

nr. 110 478 van 23 september 2013
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 januari 2013, houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 februari 2013 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat C. UWASHEMA *loco* advocaat Z. CHIHAOUI en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 januari 2009 diende verzoeker samen met zijn echtgenote, mevrouw A. H, een asielaanvraag in bij de Belgische overheid. Uit de vergelijking van de vingerafdrukken bleek dat zij reeds op 29 september 2008 werden geregistreerd in Griekenland.

Op 20 februari 2009 richtte de Dienst Vreemdelingenzaken een overnameverzoek aan Griekenland in toepassing van artikel 10, § 1 van de EU verordening 343/2003/EG. Daar er geen antwoord volgde binnen de voorziene termijn, kwam de verantwoordelijkheid van Griekenland wettelijk vast te staan op grond van artikel 18, § 7 van bovenvermelde Dublinverordening.

Op 24 juni 2009 weigerde verweerder het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (26^{quater}). Tegen deze beslissing diende verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Deze vordering werd bij arrest nr. 26 166 van 26 juni 2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) verworpen. Op 7 juli 2009 diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad tegen de voormelde beslissing van 24 juni 2009. Dit beroep werd op 19 oktober 2009 door de Raad verworpen bij arrest nr. 32 804. Vervolgens diende verzoeker een cassatieberoep in bij de Raad van State tegen het arrest van de Raad. Dit beroep werd niet toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 4992 van 3 november 2009.

Inmiddels weigerden verzoeker en zijn echtgenote het grondgebied te verlaten. Op 3 september 2009 dienden verzoekers een beroep in bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Op 4 september 2009 verzocht het Europees Hof voor de Rechten van de Mens om de verwijdering die voorzien was op 4 september 2009 op te schorten. Ingevolge dit verzoek werd het bevel om het grondgebied te verlaten verlengd tot 21 oktober 2009. Deze termijn werd nogmaals verlengd tot 9 augustus 2010 en vervolgens nog eens tot 10 oktober 2010. Ingevolge de beslissing van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens werd aan verzoeker nogmaals een nieuwe termijn toegekend, nu tot 11 december 2010.

Op 9 maart 2011 werd de beslissing van 24 juni 2009 ingetrokken ingevolge het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (M.S.S. vs Belgium). Op 28 maart 2011 werd het dossier overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna verkort het CGVS).

Op 22 juni 2012 weigerde het CGVS aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij arrest nr. 83 290 van 19 juni 2012 werd de voormelde beslissing van het CGVS bevestigd door de Raad en weigerde de Raad de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 4 oktober 2012 vroeg verzoeker voor de tweede maal asiel aan bij de bevoegde Belgische instanties.

Op 10 oktober 2012 weigerde de Dienst Vreemdelingenzaken de asielaanvraag in overweging te nemen (bijlage 13^{quater}). Tegen deze beslissing diende verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad.

Bij arrest nr. 90 623 van 26 oktober 2012 verwierp de Raad die vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, daar verzoeker niet werd vastgehouden en de hoogdringendheid niet was aangetoond.

Op 8 november 2012 kreeg verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13^{sexies}).

Op 10 januari 2013 diende verzoeker een derde asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

Op 15 januari 2013 weigerde verweerder opnieuw de asielaanvraag in overweging te nemen (bijlage 13^{quater}). Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006,

Overwegende dat

[...]

die een asielaanvraag heeft ingediend op 10/01/2013(2)

Overwegende dat de betrokkene op 20 januari 2009 een eerste asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken, dat deze beslissing werd ingetrokken en zijn dossier op 28 maart 2011 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 22 februari 2012 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen op 19 juni 2012 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 4 oktober 2012 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 10 oktober 2012. Overwegende dat de betrokkene op 10 januari 2013 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een dreigbrief van de Taliban dd. 28/09/2012 met een vertaling ervan naar het Frans en een tijdelijke huwelijksakte dd. 31/03/2007 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een brief naar voren brengt dat niet alle scholen werden gesloten waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene een dergelijke brief reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat het document terugslaat op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij niet van Herat is waarbij opgemerkt moet worden dat de Belgische asielinstanties nergens stelden dat de betrokkene van Herat zou zijn. Overwegende dat de betrokkene enveloppes naar voren waarin de documenten die hij voorlegt verstuurd zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Geneve of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn eerste middel de schending aan van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel luidt als volgt:

“Aangezien, op basis van de overweging zoals aangetekend in de bestreden beslissing, namelijk Overwegende dat betrokkene een dreigbrief van de Taliban dd. 28/09/2012 naar voren brengt waar bij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag” verwerende partij geoordeeld heeft om de asielaanvraag niet in overweging te nemen;

Terwijl, op basis van artikel 51/8 Vw., nieuw bekomen bewijzen van eerder aangehaalde feiten als nieuw kunnen worden beschouwd (Arrest 113.002 van 27 november 2002);

Dat de stukken niet in een eerdere asielaanvraag kon worden aangevoerd, nu blijkt dat de eerste asielaanvraag voor 28 September 2012 werd geweigerd en de tweede asielaanvraag op 10 oktober 2012 niet in overweging werd genomen;

Dat verzoeker bij de indiening van zijn tweede asielaanvraag op 4 oktober 2012 onmogelijk in het bezit kon zijn van het originele stuk, dat hij pas veel later heeft kunnen bemachtigen via een verzending per post;

Dat de bestreden maatregel bijgevolg niet in het licht van artikel 51/8 Vw. kan stellen dat het originele stuk in een eerdere asielaanvraag kon worden neergelegd, nu blijkt dat dit in de praktijk onmogelijk is;

Zodat, de bestreden maatregel dat vaststelt dat de asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen, aangezien “Overwegende dat betrokkene een dreigbrief van de Taliban dd. 28/09/2012 naar voren brengt waar bij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag ” is in het licht van artikel 51/8 Vw. niet naar recht verantwoord;”

Verzoeker voert in zijn tweede middel de schending aan van artikel 13 van het EVRM juncto de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Verzoeker voert in zijn eerste middel de schending aan van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin

van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- nieuw moeten zijn, *i.e.* niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, *i.e.* ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet.

In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Het begrip “nieuw gegeven” betekent niet dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan het CGVS of waarvan kan aangetoond worden dat het posterieur is aan de laatste fase in de voorgaande asielprocedure, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip ‘nieuwe gegevens’ heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van verweerder begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. Verweerder kan een gegeven dat weliswaar nieuw is (in de zin van nieuwe gebeurtenissen of nieuwe bewijzen van oude gebeurtenissen), maar manifest niet pertinent is voor de verdere behandeling van de aanvraag tot internationale bescherming in het licht van eerdere beslissingen, weigeren in aanmerking te nemen (Zie in die zin RvS 27 november 2002, nr. 113.002, *T. Vreemd.* 2003, 126, noot D. Vanheule “*que la partie adverse ne pourrait rejeter, dès le stade de la prise en considération, que des éléments qui ne sont pas nouveaux au sens de l’article 51/8*”).

précité ou qui seraient manifestement dépourvus de pertinence pour le sort à réserver à la demande de reconnaissance de la qualité de réfugié »).

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald uit de verklaring die verzoeker heeft afgelegd op 10 oktober 2012 naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag dat hij bij zijn tweede asielaanvraag twee stukken had voorgelegd. In eerste instantie een bewijs van IOM waarmee verzoeker wil aantonen dat hij vrijwillig wou terugkeren nadat hij had vernomen dat zijn moeder was overleden en zijn minderjarige broers en zus alleen waren achtergebleven in Afghanistan en er niemand was om voor hen te zorgen. Hij verklaarde bij diens tweede asielaanvraag verder dat zijn schoonvader hem echter een dreigbrief had doorgefaxt waaruit bleek dat de Taliban, na veroordeling van verzoeker door een islamitische rechtbank als ongelovige, een oproep had gedaan op 28 september 2012 aan de inwoners van zijn dorp hem aan te geven zodat hij kan gestraft worden. Uit het administratief dossier blijkt dat hij bijgevolg heeft afgezien van een vrijwillige terugkeer en de faxkopie van de dreigbrief van de Taliban had voorgelegd als tweede nieuw gegeven op 10 oktober 2012. Verweerder heeft vervolgens op 10 oktober 2012 de tweede asielaanvraag niet in overweging genomen. Volgens verweerder veranderde het stuk van IOM niets aan de essentie van zijn asielaanvraag. Omtrent de faxkopie van de brief van de Taliban motiveerde verweerder enkel dat gezien het stuk een kopie was, de bewijswaarde hiervan gering is.

In casu heeft verzoeker dan bij zijn derde asielaanvraag de originele versie van de brief van de Taliban voorgelegd. Hij motiveert in zijn verklaring bij die derde aanvraag als volgt: *“bij mijn vorige aanvraag kreeg ik een negatieve beslissing omdat ik toen enkel kopieën kon voorleggen. Nu heb ik de originelen bij en de envelop waarin het document werd opgestuurd.”* Verder staat in het verslag: *“envelop verstuurd vanuit Kaboel stad, postdatum 13/10/2012, verstuurd naar het adres van mijn vriend: [...]”*. Ditmaal weigert verweerder het stuk in overweging te nemen enkel en alleen omdat betrokkene volgens verweerder deze documenten naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag. Verzoeker wijst er in zijn eerste middel echter op dat de eerste asielprocedure door de Raad was afgerond vóór 28 september 2012 en dat de tweede asielaanvraag niet werd in overweging genomen enkel omdat het stuk van de Taliban niet origineel was.

Uit de verklaring van verzoeker bij het indienen van de derde asielaanvraag blijkt dat zijn beweegreden om het origineel stuk te laten overbrengen uiteraard voortvloeit uit de beslissing van 10 oktober 2012 waarin hem werd verweten dat hij enkel een kopie kon voorleggen waarvan de bewijswaarde gering is en de authenticiteit niet op een adequate manier kan beoordeeld worden.

Uit de chronologie der feiten lijkt het evident dat verzoeker heeft aangetoond dat het origineel stuk dat hij heeft voorgelegd ter ondersteuning van zijn derde asielaanvraag niet had kunnen gebruikt worden voor zijn vorige asielaanvraag omdat juist de motivatie van de weigering van in overwegingname van de tweede aanvraag hem heeft aangetoond dat hij het origineel diende op te vragen, aangezien de kopie van hetzelfde stuk verhinderde dat het in overweging zou worden genomen. Verweerder betwist immers niet dat de brief van de Taliban waarvan nu het origineel wordt voorgelegd, overeenstemt met de kopie die werd voorgelegd ten tijde van de tweede asielaanvraag.

De Raad meent dat verweerder terecht heeft vereist bij de tweede asielaanvraag dat authentieke stukken worden voorgelegd. De authenticiteit van een kopie of fax kan immers niet worden nagegaan daar zij gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk worden vervalst (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, zie ook RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Echter aanvaardt dat verweerder systematisch stelt bij het voorleggen van het origineel stuk bij de derde aanvraag, dat dit stuk eerder had kunnen voorgelegd worden, zou ertoe leiden dat originele versies van eerder voorgelegde kopieën nooit in overweging kunnen worden genomen indien zij worden voorgelegd bij de volgende asielaanvraag. Indien echter het origineel stuk, in overeenstemming met artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, niet reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag, relevant is en verzoeker aannemelijk maakt dat hij dit origineel niet eerder kon voorleggen, *quod in casu* zie *supra*, dan diende verweerder het stuk in aanmerking te nemen.

Waar verweerder in de nota de middelen samenvoegt en stelt dat verzoeker zou aangevoerd hebben dat verweerder zijn bevoegdheid is te buiten gegaan door een *prima facie* beoordeling te stellen met betrekking tot de bewijswaarde van de voorgelegde brief, meent de Raad dat dit geenszins grondslag vindt in het verzoekschrift van verzoeker. Verzoeker wijst er in zijn eerste middel op dat verzoeker in de onmogelijkheid was het origineel stuk eerder voor te leggen en zet vervolgens in zijn tweede en derde middel juist een pleidooi op dat verweerder in gebreke is gebleven om, in overeenstemming met de

vereiste van artikel 13 van het EVRM in combinatie met artikel 3 van het EVRM, een onafhankelijk, aandachtige en uitgebreide controle te doen. Hij meent juist dat de procedure op grond van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en de wijze waarop verweerder de nieuwe stukken buiten beschouwing heeft gelaten, niet beantwoordt aan een doorgedreven en nauwkeurig onderzoek zoals vereist door artikel 13 van het EVRM.

Waar verzoeker in de nota aanvoert dat de nieuwe elementen voorgelegd bij de derde asielaanvraag betrekking zouden hebben op dezelfde redenen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten en waaraan geen geloof werd gehecht, zoals bevestigd door het arrest van de Raad van 19 juni 2012, stelt de Raad vast dat het origineel stuk van de Taliban betrekking heeft op het feit dat de Taliban omwille van zijn vermoedelijke terugkeer de bewoners van zijn dorp aanspoort verzoeker aan te geven. De beoordeling of dit opsporingsverzoek uitsluitend moet gerelateerd worden aan de eerder aangehaalde redenen van vertrek dan wel een nieuw vervolgingsfeit uitmaakt, dat niet noodzakelijk uitsluitend in verband staat met de eerder aangehaalde feiten, is een beoordeling die niet aan verweerder toekomt. Bijkomend dateert de brief van 28 september 2012 zodat, gezien de tweede asielaanvraag niet werd in overweging genomen, noch het CGVS noch de Raad de mogelijkheid hadden zich over het stuk te buigen.

Een schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is in de aangegeven mate aangetoond.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 15 januari 2013, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,
De griffier,

wnd. voorzitter,
griffier.
De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU